

Թիւն, և այլն . . .) այսինքն այնպիսի գործիքներ, որոց օգնականութեամբ
բոյսերը կարողանային ճանաչել արտաքին աշխարհը:

(Շարունակ).

Գ. Տ. Գ.

ՄԱՂԹԱՆՔ ԾԵՐՈՒՆԻՈՅ

ՈՒՍՈ՛ՏԷՐ ԻՄ ԶԹԻՒ ԱՆՈՐՅԱ ՔԱՆԻ՝ ՕՆ:

Ո՛ր որ զաշխարհս ի յօչնէ՛ արարեր
Իմաստութեանդ անթիւ բարեօք լցուցեր,
Կաթեան յիմ միտ յայնմ շնորհաց զմի կաթիլ
Զոր ծարաւի Առաքելոցն արբուցեր:

Զի գիտացից զթիւ աւուրցս ըստ Գաւթի,
Թէ քանի՛ օն, զինչ պակասեալ է անտի
Ոչ թէ լինել գիտակ գործօղդ անքննին
Այլ զի ուսաց, թէ զինչ արդեօք կորուսի:

Քո է գիտել և ճանաչել զգաղտնին
Էւ զոր ծածկեալ յաւիտենից անքննին,
Բայց նուաստիս միայն առնուլ զտօմար
Վատեալ աւուրցս, անշա՛ն գործոցս կալ զննին:

Թէ զինչ անկ է ինձ միշտ առնել, չարարի
Մեղսս ի մեղաց վերայ եղեալ զիղեցի,
Զի յիշեմ ես զանշա՛ն աւուրցս զկորուստ
Զոր հեղղութեամբս և ծուլութեամբս անցուցի:

Վայ եղիւլոյս, եղո՛ւկ անձինս յարաժամ
Զի ոչ երբէք ես զմտաւ ինչ ամի
Թէ կեանք մարդկան զերթ խոտ տանեաց բուսանի
Էւ զեռ ի հունձս չեկեալ անդրէ՛ն վաղ խամրի:

Կամ իբր զտունկ, այգուց շքեղ ի զարնան
Բուսեալ յերկրէ, յամարայնի՛ միջօրեայ
Փթթի ծաղկամբ, և ի յաշնան խայրիս տայ
Իսկ յերկիոյս, ի մմերայն չորանայ:

Աւա՛ղ, եղո՛ւկ անդարձ աւուրցս կորստեան
Որ ի նանիր վատնեալ անշա՛ն հեռացան,
Զիք, չերեւին շաւղաց նոցին հետքն անգամ
Իբրեւ ստուեր զհետ ամպոց մեկնեցան:

Զի մինչ ի տիս իմ զարնայնոյ կայի ես,
Պահ մի եւ եթ ոչ խորհելով զպիտոյս,
Քաղցր ինձ թուէր կալ ի պարապ եւ ի զրօս
Քան ի վաստակ եւ ի յօղուտ կենցաղոյս:

Յորժամ ի տիւ ամսրայնի խնդակամ
 Հասի խրախ՝ ընդ զօրութիւն իմ վստան,
 Ոչ զրտացի թէ կեանք մարդոյ զվստասան,
 Մեկնին անդարձ, յայնժամ կացի եւս անշան:
 Այն ինչ շրեղ աւուրք աշնան եկին փոյթ,
 Յորում մշակն յիւր ի վստոսակ յար ճգնի,
 Ջատոր ցորեան իւր համբարել թարթափի,
 Ա՛հ, ես մրայն մնացի կարօտ պարենի:
 Ահա այսպէս ի վեշտս ի ցաւս անդադար
 Տերեւածափ յիմ ծերութեան անողոր
 Չմերայնիս ցուրտ ի դամբան ես կարօտ
 Կամ, ո՛հ, չուտտ, անապաւն եւ անոր:
 Ուսո՞ տէր իմ, զթիւ աւուրցս քանի՞ օն
 Չի քաց թողից զիմ բնութիւն բարձրայօն
 Հատեալ լացից աղիողորմ զառնապէս
 Եւ հաշուեցից զաւաղ մեղացս քանի՞ օն:
 Ս. Գ.

ԷԳՈՒԱՐՏ ԳԻՒԼՈՐԻԷ.

Եւրոպական թերթերն կը գուժեն թէ, Հայագէտ եւ Հայասէր Պ. Է. Գիւլօրիէ՝ հանրածանօթ գիտնական Գաղղիացի մատենագիրն, անցեալ Գեկտեմբեր ամսոյ 42/24 ին վախճանել է ի Փարիզ:

Պ. Գիւլօրիէ Գաղղիոյ Գեղարուեստից Ակադեմիայի անդամ ընտրուելով 1864 ին, հայկական ուսմանց պատուաւոր ներկայացուցիչն հանգիստացած էր ի Գաղղիա, եւ Հայ Պատմագրաց Շարքին գաղղիերէն երկհատոր ընդարձակ հրատարակութեանը գործակցութեամբը, Խաչակրութեանց արեւելեան պատմագրաց մեծ Հաւաքածոյքն յաջողութեամբ ի գլուխ հանելու գործոյն՝ թանկագին աշխատակցութիւն մ' ունեցած, ինչպէս նաեւ Գաղղիոյ արտաքին գործոց գիւանատան հին պաշտօնագրերէն՝ մեր Աւետիք Պատրիարքին երկաթեայ Գլմակաւորն լինելու հաւանականութիւնը զօրացնող վաւերական վկայութիւններ գուրս բերելու եւ ի լոյս ընծայելու հետամուտ գտնուած է, մինչեւ իսկ իւր հայկական գրականութեան ուսմանը կատարելագործելոյ համար Եջմիածնայ թանգարանէն ինչ ինչ պատմական գրեանք եւ հայկական ձայնագրութեան խաղերուն վրայօք